Karikatür

Fransız_Dile benden ne dilersin?.
Hatay_Gölge etme başka ihsan istemem!.

— Kumarda yaptığım hileyi keşfetti.
— Demek iş berbat....
— Berbat ya... Şimdi o da benim kadar oyunda hile yapıyor!

— Şimdi kocan gelirse ne yaparız?.
— Bir poker partisi teklif edersin, hemen yatışır!..

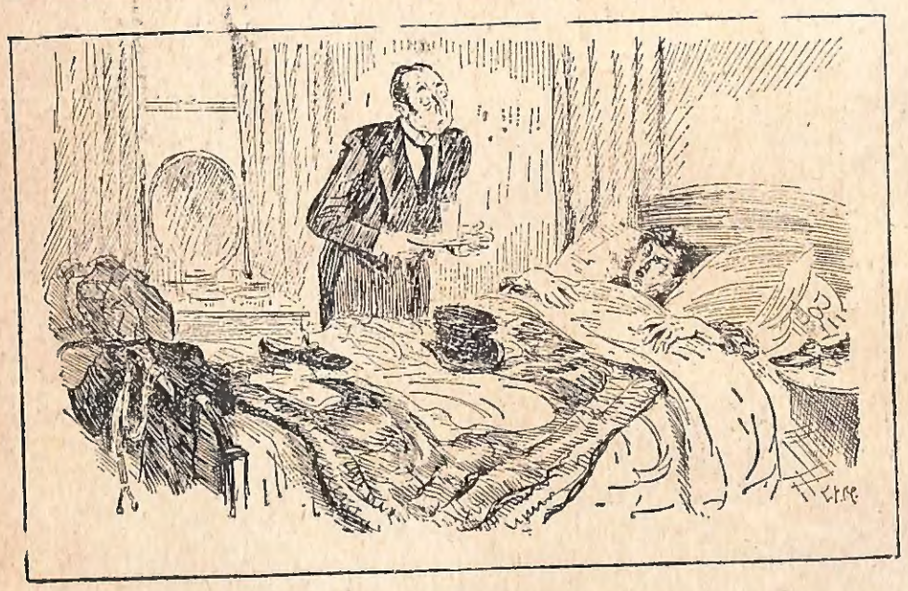

Sarhoş müşteri — Ben dün gecemi ne ede geçirdim?
Otel garsonu — Henüz gazeteleri okumadım bayım!...
(İngiliz Karikatürü))

— Çocuklar ne yapıyorsunuz?
— Hava hücumlarına karşı müdafaa oyunu oynuyoruz!... (Leh Karikatürü)

Dünyanın harp meydanı: İspanya... (Çin Karikatürü)

Avrupanın vaziyeti... (İsveç Karikatürü)

No. 55 CİLT: 3 YİL: 2 FİATİ 10 KURUŞTUR 16 İKİNCİ KANUN 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

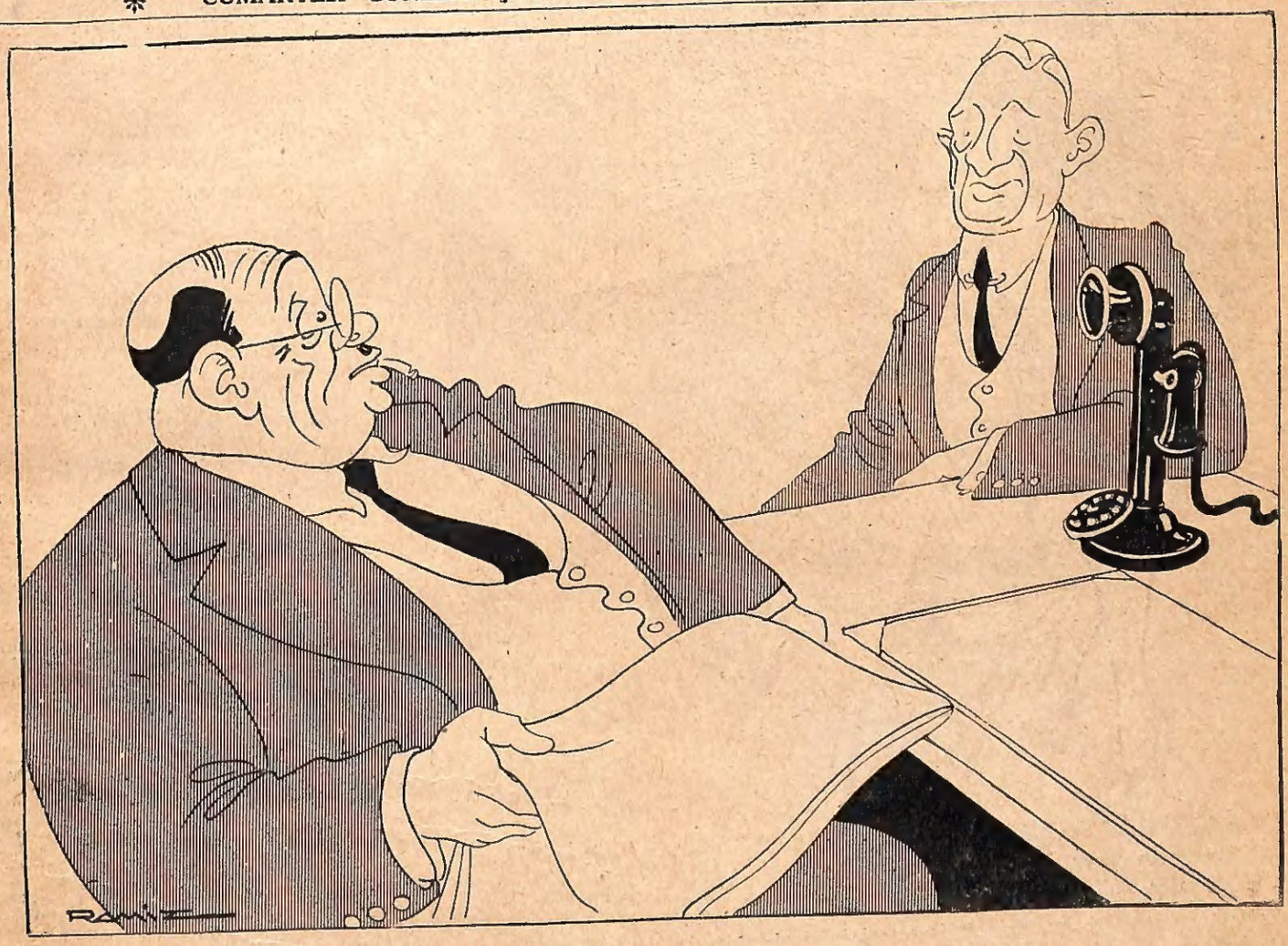

— Almanlar Fasa çıkıyormuş..
— Tabiî, herzaman fosa çıkacak değil ya!..

Teşbihte Hata Olmaz

Bir mecliste üç kişi konuşuyordu.

İkisi genç, biri ihtiyardı.

İhtiyar, kendisini dinliyen gençlere şöyle söylüyordu:

— Memleketin öz evlâtları biribirini boğazlıyor, kardeş kanı su gibi akıyordu.

Evvelâ bütün dünyaya bir çarpışta dağılacak, beş on günde teslim bayrağını çekecek bir başıbozuk alayı gibi görünmüş olan bu kuvvet, şaşılacak bir tahammülle dayanıyor, karşısındaki neferden çok kumandanı ve zabiti olan hücum ordusuna mertçe karşı duruyordu.

Düşmanla kahramanca çarpışırken düşenler arasında askerlik yaşı sınırları içinde erkekler kadar da ihtiyar, kadın ve çocuk ölüsüne tesadüf ediliyordu.

Memleket çocukları zabitlerinin ve silâhlarının azlığına rağmen, karşılarındaki dişten tırnağa kadar silâhlı zabitler ve kumandanlar ordusu ile baş

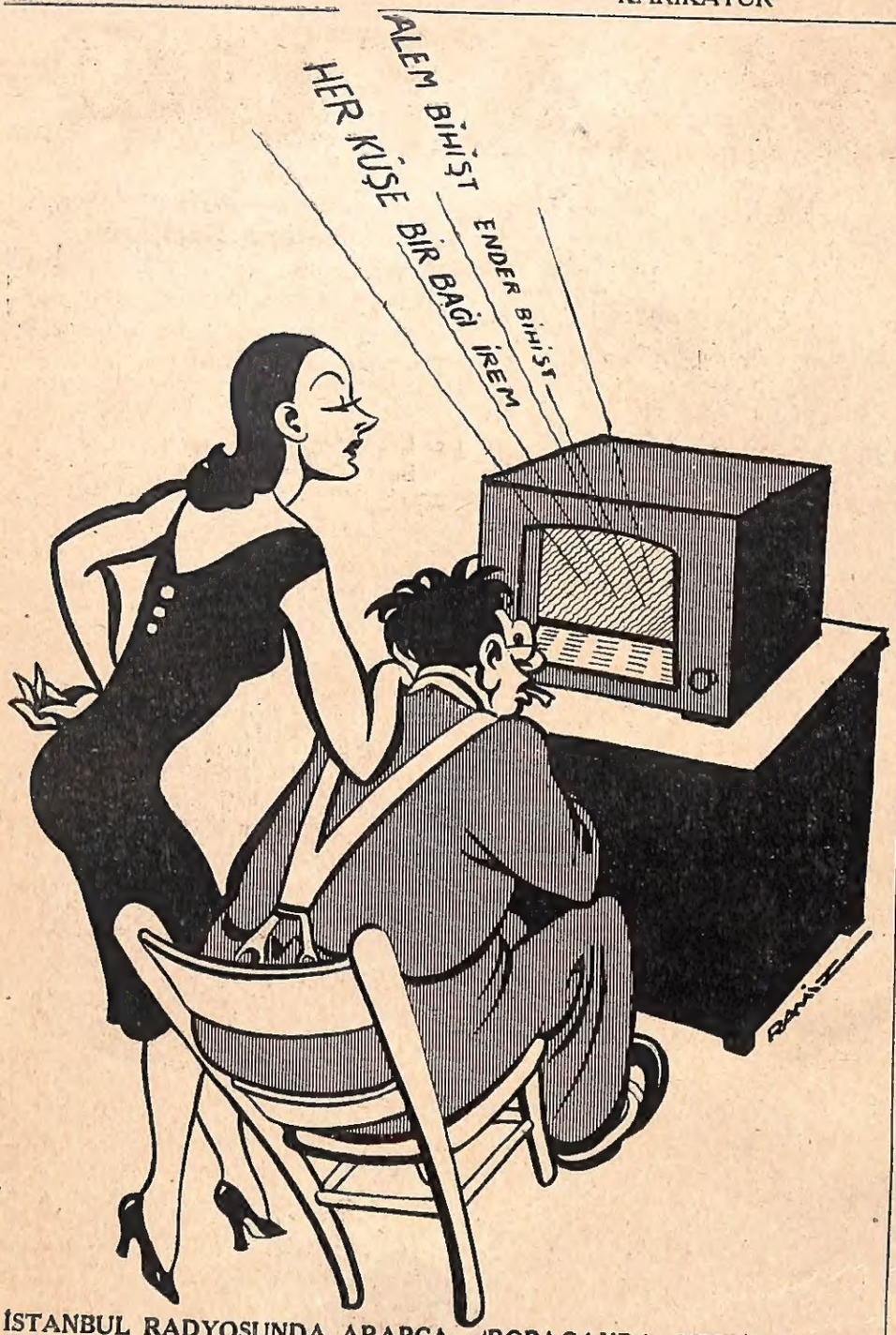

İSTANBUL RADYOSUNDA ARAPÇA PROPAGANDA NEŞRİYATI..
— Arapçadan sonra Acemce de başladı ha..
— Yok yahu, bu Türk musikisi!..

ŞEN FIKRALAR

Eski Model

Karısı şapkacı dükkânının önünde kolundan çekti. Erkek;

— Yine ne var, diye sordu.

— Şapkalara bakalım.

— Ben anlamam ki...

— Ben anlarım.

Şapkalara bakmıya başladılar. Kadın birdenbire haykırdı:

— İşte.. bak şu köşedekine.

— Baktım, ne olacak...

— Ne ucuz yarabbim, 14 liraya, âdeta yok pahasına...

— Aman ne diyorsun karıcığım, başındaki şapkayı alalı on beş gün oluyor.

— Sana on beş günü sormuyorum. 936 senesinde aldığım şapkayı bu sene de giyemem ya...

EN BÜYÜK İSBAT

Babanın eve geldiği zaman yüzünden düşen bin parça oluyordu. Kızı sahte bir sevinçle:

— Baba diye üstüne saldırınca, zıvanadan büsbütün çıktı:

— Sen artık aldın yürüdün, diye başladı, kırdığın ceviz bini aştı. Bugün yine o sarı suratlı züppe oğlanla berabermişsiniz. Sinemadan çıkarken görmüşler.

— Evet, Cahitle beraber sinemaya gittik. Bunun fenalık neresinde?

— Seyrettiğin filmi başından sonuna kadar hele bir anlatma da o zaman fenalığın nerede olduğunu sana öğreteyim.

başa kalmış olsaydılar, onu yine tepeliyeceklerdi.

Fakat kumandan sıkıştıkça, ecnebi memleketlerden yığın yığın cephane ve tabur tabur asker getirterek saldırıyor ve Allahına, milletine hizmet ettiğini iddia eden bu adam, memleket çocuklarının ecnebî kılıcı ye ateşi ile öldüğünü seyretmekten sıkılmıyordu.

Bu sözleri dinliyen yabancı bir adam söze karışarak sordu:

— Anzavurdan bahsediyorsunuz zannederim.

İhtiyar cevap verdi:

— Hayır, general Franko'dan.

KARİKATÜR

— Bu adam antika mütehassısıdır.
— Tevekkeli değil teyzeciğim demindenberi size bakıyor!..

(Fransız Karikatürü)

Kulaktan... ...kulağa

DOKTORUN İCADI

Bayan (C...) meşhur profesörlerimizden birine kendini muayene ettirmiye gitmişti.

Muayene esnasında bayan (C...) hastalığı hakkında durmadan izahat vermiş ve çektiği ıztırabları anlatmıştı.

Muayeneden sonra profesör masasının başına geçti, önüne bir reçete kâğıdı koyup kalemini eline aldıktan sonra hastaya:

— Rica ederim dilinizi çıkarın, dedi.

Bayan (C...) dilini çıkarıp bekledi.

Doktor kâh dile bakıyor, kâh başını önüne iğerek reçetesini yazıyordu.

Bu vaziyetten yorulan bayan (C..) dayanamadı:.

— Doktor, ben hiç böyle bir muayene ve reçete yazış usulü görmedim, dedi.

Profesör cevap verdi: — Konuşmanıza meydan vermeden zihin sükûnile reçetemi yazmak için bu usulü ben icat ettim.

KİBAR DELİKANLI

(M. C.) bu pazartesi güzel bir genç kızla Beyoğlu nikâh memurluğu dairesinde evlenecek ve o gece güveyi girecekti.

Dün yakın arkadaşları:

— Seni kaybediyoruz. Herhalde birkaç ay meyhane âlemlerimize iştirak edemiyeceksin. Bu akşam bir toplantı yapalım da bol bol içelim, dediler.

Kambersiz düğün olmaz fehvasınca, toplantıda ben de vardım. Sazla, sözle vur patlasın, çal oynasın gayet güzel bir gece geçiriyorduk.

Bir aralık arkadaşlar damadın neşesizliğine dikkat ettiler. Birisi:

— Sen bir şey düşünüyorsun. Mahzunsun, demin dikkat ettim. Saz dinlerken âdeta ağlıyacak gibi idin, dedi.

O, evvelâ inkâr ettikten sonra elimizden kurtulamıyacağını anlayınca, itirafa mecbur oldu:

— İstikbalden endişeliyim, dedi. Evleneceğimi düşündükçe ağlıyacak gibi oluyorum.

Dayanamadım: — Sen budala mısın be çocuk, dedim. Alacağın kızı ben de biliyorum. Sen acaba böyle bir mahlûku ruyanda görür müydün?

Damat hüznüne rağmen gülümsedi:

— Beni okadar hotkâm zennetmeyin, dedi, kendime değil, bana varacak kızın haline acıyorum.

BEDAVACILAR

Meşhur bir piyanistimiz bir hayır cemiyeti menfaatine konser verecekti.

İstanbulluların bütün tiyatrolarda, konserlede, balolarda görmiye alıştıkları bir sanat meraklısı artisti telefonla aradı ve ondan bir bilet istedi.

Piyanist nezaketle:

— Biletleri cemiyet merkezinde satıkları gibi gişede de galiba satıyorlar.. Nekadar zahmetse oraya emretseniz, diye cevap verdi.

Sanat meraklısı:

— Aman üstat, dedi, benim tiyatroya, sinemaya, konsere para vermek prensipim haricindedir. Ben parasız bir sandalye istiyorum.

— Maalesef benim elimde parasız ancak bir tek sandalye var...

— Âlâ âlâ.. Onu lûtfedersiniz... Olur biter...

— Fakat bilmem, işinize gelir mi?

— Sahneden pek mi uzakta...

— Bilâkis sahnenin tâ içinde... Piyanonun önündeki kendi iskemlem...

SAÇ İLÂCI

Geçen gün berberimde saçlarımı kestirirken masanın üstünde bir saç ilâcı kutusu gözüme ilişti.

Sordum: — Bu iyi bir saç ilâcı mı?

Berber cevap verdi;

— Piyasada bunun üzerine saç ilâcı yok... Saç dökülmesine mâni olduktan başka açılmış başlada da yeniden saç çıkardığına dair bir çok büyük doktorların şehadetnameleri var.

— O halde bir şişe de bana sarıver.

— Pekâlâ...

Berber kutuyu sararken bana, izahat vermiye başladı:

— Kime vereceksiniz söyleyin... İlâcı kullanmadan evvel içine biraz...

Ben berberin sözünü kestim: — Kimseye verecek değilim. Kendim kullanacağım. Saçlarım biraz seyrelmiye başladı da...

Adamcağız hemen paketi çözdü:

— Kendiniz içinse vermem, dedi.. Vazgeçtim, başınızda kesilecek saç bırakmaz da, bir müşteriden olurum.

DOKTOR PEŞİNDE

Geçen gün sokakta bir eski bildiğe tesadüf ettim. Caddenin iki yanındaki evlerin, apartımanların kapılarına pencerelere bakmakla meşgul bulunduğu için beni göremedi.

Yanımdan geçerken kolunu tuttum:

— Hayrola?. Gözlerin hep kapılarda, pencerelerde... Böyle ne arıyorsun? dedim.

— Hiç... Bir doktor arıyorum, diye cevap verdi.

Endişe ile sordum:

— Hastan mı var yoksa?

O cevap verdi:

— Hayır, çok şükür hastam yok... Fakat evimden memnun değilim de kiralık bir apartıman aramıya çıktım.

DİLENCİ

Bir dilencinin bilmem nerede bilmem kaç bin liraya bir köşk aldığı, bir başkasının bankada bilmem kaç bin lirası bulunduğu, bir üçüncüsünün üstünden bilmem ne kadar altın çıktığı yolunda havadisler, dilenciliği kârlı bir meslek olmaktan çıkarmıya başladı.

Dün, yarı çıplak bir dilenci tramvay durağında kibar kıyafetli bir baya elini uzatarak:

— Bana merhamet edin... Üç gündür yemek yemedim, dedi.

Bay gülümsedi:

— Vah vah, dedi, sofraya oturmadan evvel iki kadeh rakı içersen belki iştahın gelir.

Papağan

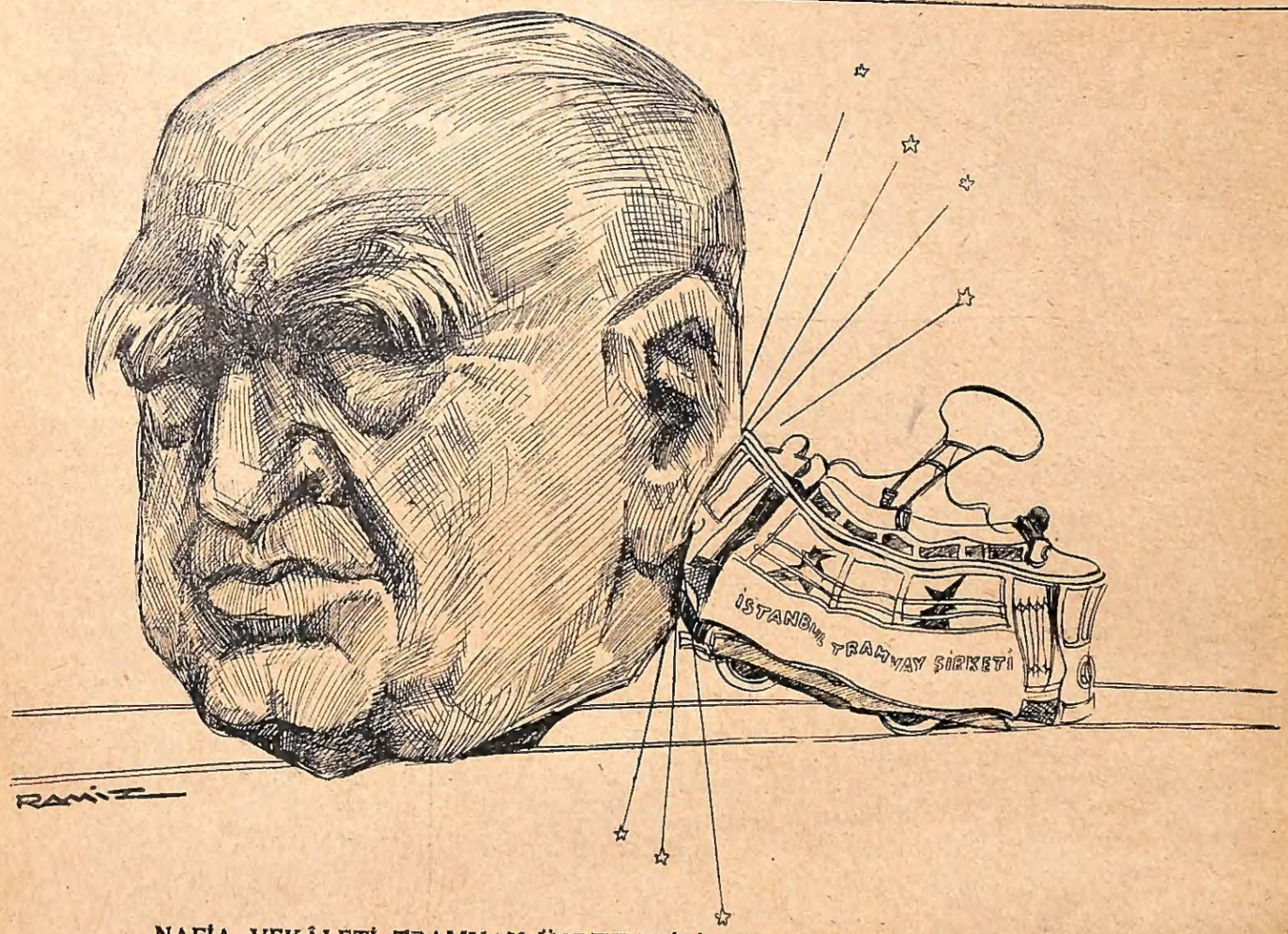

NAFİA VEKÂLETİ TRAMVAY ÜCRETLERİNİ OTUZ PARAYA İNDİRİYOR.

Tramvay şirketi — Bu Çetin kayayı da yumuşak İstanbul toprakları gibi çiğnerim zannetmiştim!..

Gelenler, Gelmiyenler

Nasıl gönül şen olur yağmurla kar gelirse,
Odamın her camından başka rüzgâr gelirse?

Her ay başı karşıma bir hesap pusulasile,
Bakkal, kasap, ekmekçi, manav, aktar gelirse?

Bütün bu ekşi yüzler yetmiyormuşcasına,
Bir de tatlı dilile vefasız yar gelirse?

Sanki geç kalmış gibi bunların arkasından,
Eteği zil çalarak terzi çıkar, gelirse?

Nasıl ağırlar insan böyle misafirleri?
Elbet çoban yok olur böyle davar gelirse!

Bu derde iktısadî bir deva soracağım,
Yakında İstanbula Celâl Bayar gelirse!

Şaşmayın, dâyinlerin hücumundan, gönlüme,
Yavuz Selim misali yeryüzü dar gelirse!

Ne yapar, ben de bilmem, orduya karşı bir fert?
Bugün savdım, diyelim, yarın tekrar gelirse?

Döner İstanbul dahi güzel bir mamureye,
Dört gözle beklediğim şanlı mimar gelirse,

Bir parmak bal çalardım ben de elin ağzına,
Bana da mevki, para kantar kantar gelirse!

Ey selâmsız geçen zat, değeri var mı bence,
Servet, şeref, saadet sana kadar gelirse?

Gönlümde filizlenen binbir emel var benim,
Ne çiçekler açacak bir ilkbahar gelirse!

Gönlümün her dalında ayrı bir bülbül öter,
Güzel günler, haftalar, aylar, yıllar gelirse!

Tali elbet bana da bir güler yüz gösterir,
Ben bahtiyar olurum o bahtiyar gelirse.

Ben de Karun olurum bu ışıklı diyarda,
İlimden, marifetten, sanattan kâr gelirse!

Sözlerimin kazmadan farkı olmaz şüphesiz,
Kulakların karşıma böyle duvar gelirse!

Lâkırdım hoş gelirse içersin şerbet gibi,
Kulağma tıkarsın, lâfım mantar gelirse!

Çamdeviren

— Grip, salgın halini almış...
— İnanma, daha Sıhhiye müdüriyeti tekzip etmedi!..

Edebiyat Gecesi

Bu gece, bir edebiyat toplantısından ziyade, kostümlü bir baloya benziyordu. Yaşıyan ediplerimizin çoğu, Fransız tiyatrosuna, edebî mesleklerinin icap ettirdiği bir kıyafetle gelmişti: Yahya Kemalin başında elçilik silindiri, lâhuri şal, arkasında Nedimin lâtası vardı. İzzet Melihin kostümü de pek hoştu, on dokuzuncu asır iptidasında Paris salonlarını süsliyen perukalı, kırma yakalı, dar pantalonlu şıkların zarafetine bürünmüştü. Elinde dantelâlı bir ipek mendil tutuyordu. Halit Fahri, canlı bir makiyajla, şaheseri Baykuşu temsil ediyordu. Reşat Nuri, Çalıkuşu gibi sekiyor, Necip Fazıl, örümcek ağına yakalanmış bir sineğin çırpınışlarile dolaşıyordu. Birdenbire gözler şair Salih Zekiye çevrildi: Başında mor menekşelerden örülmüş bir çelenk, üstünde eski Yunan dâhilerinin beyaz burnuzu, ayaklarında tahtadan birer sandal, elinde de üç telli bir rübapla, edebiyat toplantısına gelen bir üstattan ziyade banyodan sonra kurunan bir yüzme meraklısına benziyordu.

— Kara kışta bu güzel menekşeleri nereden buldun?

— Ahmet Haşimin mezarından!

Üstadın çiçekleri bile şair kokuyordu. Bir köşeye büzülmüş duran, omuzunda çarşaf, elinde bir kurşun kepçesi, yüzü peçeli bir kadını meşhur romancımız Hüseyin Rahmi sandılar. Çok geçmeden bunun Osman Cemal olduğu anlaşıldı. Bayan Lüsiyen, üstat Hâmidin, Abdülhak Hâmit de Bayan Lüsiyenin kıyafetine girmiştiler. Biraz sonra kapıdan Viktor Hügonun girdiğini gördüler.

— Türk şairleri içinde bu frenk edibin işi ne? Piyer Loti gelseydi yine bir şey anlaşılırdı!

Kısa bir tahkikattan sonra Viktor Hügonun, Vasfi Mahir adında birisi olduğu meydana çıktı. Bunun arkasından Filorinalı Nâzım geldi, bu da Viktor Hügo'ya [illegible]isbet olsun diye Vilyam Şekspirin k[illegible]ına girmişti!

Nihayet, Fuat Köprülü el çırptı, perde açıldı. Herkes ortaoyunu oynıyacak sanırken bir konferans başladı, arkasından bir konferans daha... Bedava müşteriler sabırsızlanıyordu. Fakat o

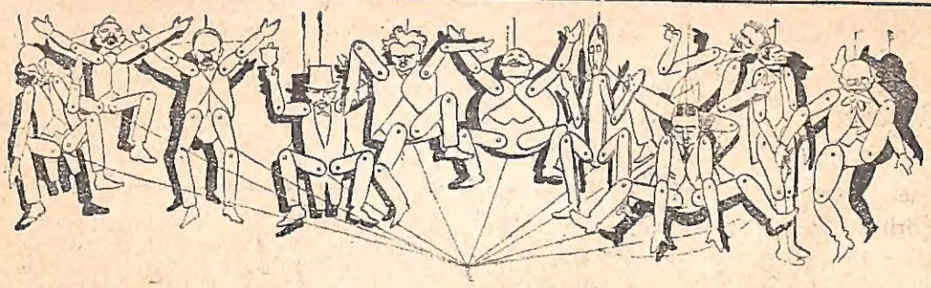

KİRALIK YALI

[Boğaziçinin Anadolu yakasındaki iskelelerinden biri. Vapur yanaşır, çıkan tek tük müşteriler arasında genç ve güzel bir çift var. Delikanlı yirmi beş yaşlarında, açık kumral, uzun boylu ve zeki bakışlı. Kadın ondan bir iki yaş daha taze, ince ve zarif. İskeleden tereddütle çıkarlar. Bu köyün yabancısı oldukları belli. Ağır ağır ilerlerler. Sağa, sola bakarlar. Açık gördükleri bir bakkal dükkânına doğru yürürler. Bakkal, iyi yüzlü ve orta yaşlı bir adam. Defterdeki veresiye hesaplarını tetkikle meşgul. İçeri girenleri tanımadığı için biraz kayıtsızdır. Öyle sanıyor ki bu gelenler, köyde oturan bir ahbabın köşkünü soracaklardır.]

Bakkal — Bir emriniz mi var?

Bay — Affedersiniz, sizi rahatsız ettik...

Bakkal — Bir şey değil, buyurunuz!

Bay — «kadını göstererek» refika bir parça hastalık geçirdi. Doktorlar Boğaziçinin tenha bir köyünde, hiç olmazsa bir sene kadar istirahat etmesini tavsiye ettiler.

Bakkal — «alâka ile» demek ki...

Bay — Evet, tahmin ettiğiniz gibi, burada bir yalı aramıya geldik.

Bakkal — «içinden» çok şükür, köyümüze yağlı bir müşteri geliyor... Elbet, alış verişlerini benden yaparlar! «Ayağa kalkar» İstediğinizden âlâ bir yalı bulabileceğinize emin olunuz!

Bay — Yalnız bulacağımız yalı iskeleye pek yakın olmasın, hattâ hiç yakın olmasın... Çünkü fazla gürültü refikanın sinirlerini bozar. Sonra benim de sabah akşam şöyle bir deniz havası alarak yürümiye ihtiyacım var... Evet, evet, yalı iskeleden uzak olmalı.. «kadına dönerek» Öyle değil mi, Leylâ?

Bayan — «Hafif bir sesle» Şüphesiz. Biz buraya sıhhatimiz için geliyoruz..

Bakkal — Doğru... Baş dinlendirmek için en münasip yeri buldunuz. Köyümüz, elhak, bu hususta bütün Boğaziçi köylerine taş çıkarır... Öyle günler olur ki, vapur düdüğünden başka ses duyamazsınız...

Bayan — İşte biz onu da duymak istemiyoruz...

Bay — Bunun için tutacağımız yalı iskeleden uzak olsun diyoruz..

Bakkal — Kolay... «Kısa bir düşünceden sonra» Vallahi, burada çok boş

---

sırada sahnede kavuklu bir adam peyda oldu, Yunus Emredir dediler, ışkırlaklı biri daha göründü. Seyirciler: «Hacivat mı, Karagöz mü?» diye mırıldanırken o da bir şiire başladı, meğerse Fuzulî imiş... Salondaki yaşıyan edipler, sahnedeki ölüleri hayretle temaşa ediyordu. Nef'î çıktı. Şeyh Galip çıktı, Kaygusuz aptal, Köroğlu, Karacaoğlan, hulâsa memleket hudutları dahilindeki mezarlarda bir tek şair kalmayıncıya kadar hepsi birer birer sahneye getirildi. Artık ölülerin de, dirilerin de hali kalmamıştı. Vakit gece yarısını bulmuştu. Fuat Köprülü bir daha el çırptı, perde kapandı...

Şimdi diriler yataklarına, ölüler de mezarlarına gidiyorlardı! — Boncuk

---

Belediye sokak köpeklerini tamamen ortadan kaldırıyor — Gazetelerden —

Çöpçü — Köpekler ortadan kalktıktan sonra artık mesleğin de bütün yükü bizim omuzlarımıza yüklendi!..

yalı var. Mevsim kış olduğu için yok pahasına kiralamak da mümkün.. Yalı sahiplerinden beş altısı anahtarlarını bana verdiler. Biri, iskelenin sağından üçüncü yalı... Fakat, belki yakın diye beğenmezsiniz... Bir tane de soldan sekizinci yalı ama kılıç balığı tutanların, gürültüsünden gece sabaha kadar uyuyamazsınız... «birdenbire elini başına götürür» tamam, hatırıma geldi, sizin için en muvafık yalıyı buldum.. İstediğiniz gibi tenha bir yerde, geniş bir bahçe ortasında, yedi sekiz oda...

Bayan — Büyük!

Bay — Zararı yok, odalardan bir ikisini kullanmayız!

Bakkal — Öyle ya, fazla mal göz çıkarmaz derler, fazla odadan ne zarar olabilir? Elverir ki eksik olmasın.. Ne diyordum? Ha, şu yalı... Köyün en son yalısıdır... Şöyle on dakika yürüdükten sonra karşınıza çıkar...

Bay — Görebilir miyiz?

Bakkal — Hay hay... İşte anahtarı.. «tereddütle» yalnız..

Bay — Yalnız?

Bakkal — Oraya gidip gelme yirmi dakika eder, on dakika da evi gezmek, etti mi yarım saat? Halbuki, işte görüyorsunuz, çırağım yok. Sonra dizlerimde biraz romatizma da var... Dükkânı kapatsam kısmetim, sizinle gelsem sıhhatim altüst olacak... Onun için...

Bay — Ne yapalım? Evi görmiyelim mi?

Bakkal — Görünüz, geziniz, yalnız kusura bakmayınız, ben gelemiyeceğim... İşte anahtarı!

Bay — «Anahtarı alarak» zahmet etmeyiniz, biz hem oraya kadar bir gezinti yaparız, hem de yalıyı gezmiş oluruz!

[Bakkal yalıyı tekrar tarif eder. Bay, bayan, yola düşerler. on dakikalık yolu beş dakikada alırlar. Yalıya girerler. Anahtarla kapıyı kapar kapamaz biribirinin boynuna atılırlar.]

Bay — Şekerim!

Bayan — Ruhum!

Bay — Yine başbaşayız...

Bayan — Ne iyi yaptın da bu usulü keşfettin... Boğaziçinde kiralık yalı aramak vesilesile yine her hafta buluşabiliyoruz...

Bay — Keşfimden memnun musun?

Bayan — Elbette... Biz Boğazın tenha köylerini birer birer dolaşarak yalı bulunciya kadar ilkbahar da gelecek, yaz da...

Bay — Artık o zaman yalı aramıya hacet yok, plâjlarda buluşuruz! değil mi, cicim?

İspinoz

Taklit yapıyormuş

Sokakta bu duvar senin, şu duvar benim yalpalıyordu. Üstüne elzem olmıyan işlere burnunu sokmaktan hazeden birine rasladı. Meraklı zat sarhoşu kolundan tutup sordu:

— Ne yapıyorsun mirim?

Sarhoş ileri geri sallanarak müvazenesini bulduktan sonra cevap verdi:

— Sarhoş taklidi yapıyorum.

— Yapacak başka taklit bulamadın mı?

— Şimdi buldum. Boksör taklidi var.

Ve meraklı zatın suratına tokadı indirdi.

SABUN

Vapurda şöyle bir muhavere işittim:

— Ayda nekadar sabun kullanılır sizin evde...

— Bir kilo...

— Ne söylüyorsun? Biz beş kilo ile güç idare ederiz.

— Yahu siz okadar kirli insanlar mısınız?.

TABİÎ HAYAT

Şair, sevgilisinin babasına müracaat ederek kızı ile evlenmek istediğini söyledi. Şöyle konuştular:

— Mesleğiniz?

— Şairim!

— Şaire kız vermek mi? Allah esirg[redacted]

— Fakat bayım, ben kızınızı mesut edeceğime eminim. Eğer bu talebimi reddederseniz, açlık grevi yapacağım...

— Tabiî hayatınıza döneceksiniz demek, güle güle...

— Karım senin karını kürkçü dükkâ-nında görmüş..
— Tabiî tilkiler kürkçü dükkânında bulunurlar!..

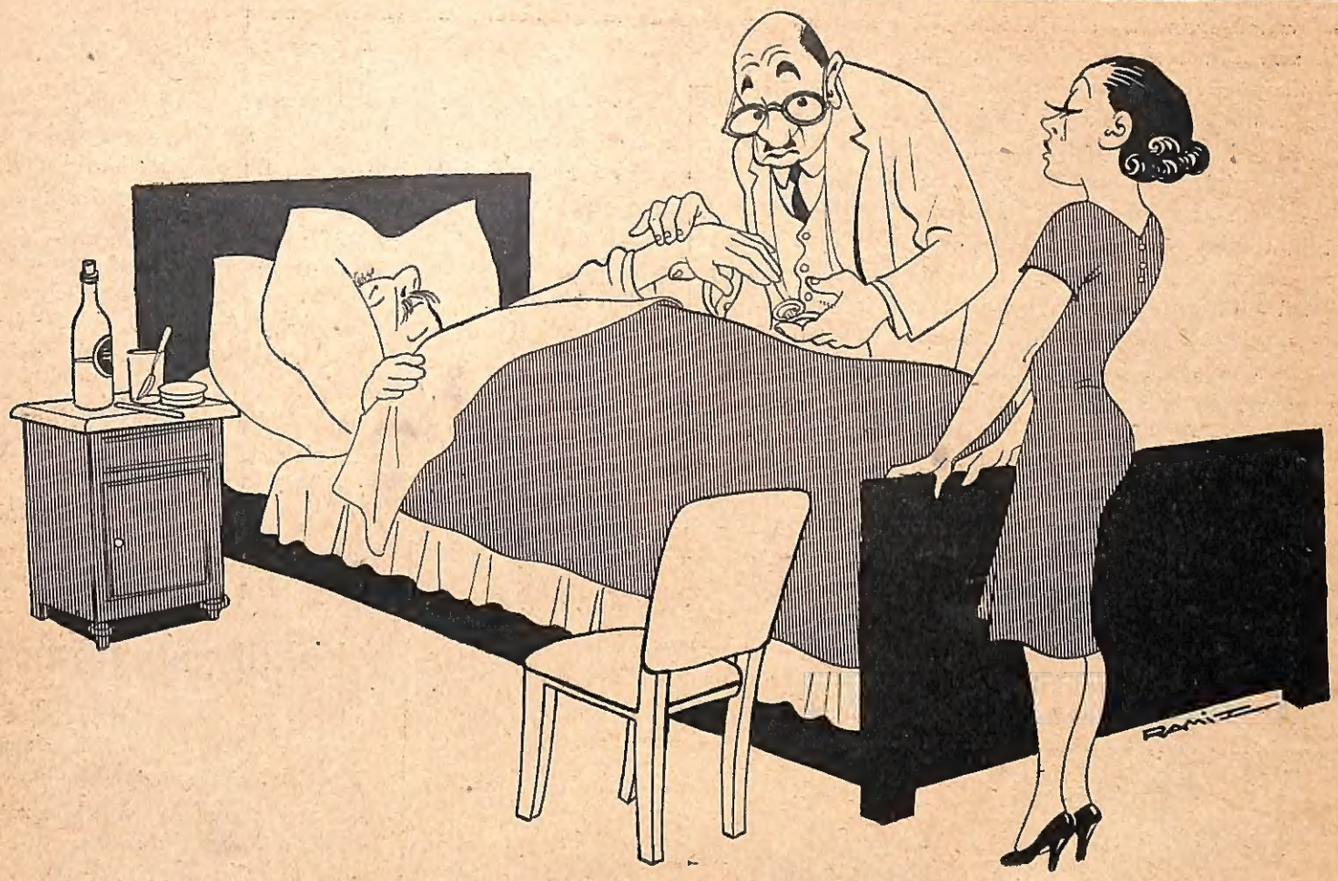

Teminat!..

— Doktorcuğum, kocamın sihhati hakkında beni temin ediniz..
— Peki, vizitemi gelecek sefer verirsiniz.. daha ne yapayım!..

Erkek — Siz âdeta bir şiirsiniz!.
Kız — Anlıyorum, bir edebiyat gecesi yapmak istiyorsunuz!...

Papuçların dili

TERLİK:
İçimde biraz pomuk, bir tutam ipek yün
Bayan ayaklarını okşarım seve seve...
Fakat mahkûmum eve.

LÂSTİK:
İhtiyarlar, yaşlılar daha çok sever beni,
Yağmur, çamur demezler, sürüklenir dururum..
Yaz gelince kururum.

MEST:
İmam sarığı gibi ben de göçtüm tarihe,
Halbuki bir zamanlar itibarım kat kattı.
Çoktanberidir battı.

TAKUNYA:
Mutfakta, bahçelerde durmadan takırdarım,
Köpeğin tasmasını geçirmişler boynuma
Ayak girmiş koynuma.

İSKARPİN:
Modanın malı oldum, bayanların esiri,
Onların ellerinden neler çektim, bilseniz..
Bir kere devrilseniz.

POSTAL:
Çekerim her cefayı, katlanırım her derde,
Kartaloz bayanlara benim adım takılmış..
Memiş oğlu Satılmış.

— Büyük baba, neden böyle iki katsın?..
— Zamanımızda bize her şeye boyun iğmeyi öğrettiler de ondan yavrum!..

ENAYİ AVI

Muharrir Halim Cemali görenler, onu bir mirasyedi yahut banka, şirket müdürü nevinden kalantor bir zat sanırlar.

Kılık kıyafeti evvelâ beni de aldatmıştı. Bu aldanış bana epeyce pahalıya mal olmuştu.

Geçen sene bir gün ona Beyoğlunda tesadüf etmiştim. Nezaketle elimi sıkıp hatırımı sorduktan sonra, koluma girdi. Taksime doğru yürümiye başladık.

Bu şık ve kibar adamın beni çamurlu lâstiklerim, biçimsiz şapkam, soluk pardesüm ve çarpık şemsiyemle koluna almıya tenezzül etmesi, ogün nedense bana gurur verdi. Kendimi bu adamın kolunda ötekine berikine göstermekten âdeta zevk duyuyordum.

Halim Çemal, biraz sonra:

— Üstat, benimle yemek yemek saadetini bana bahşeder misiniz? dedi.

Bu kibar meslekdaşın beni kolunda gezdirmiye tenezzül ettikten sonra, bir de yemeğe davet etmesi, lûtuf üzerine lûtuftu. Tabiî minnetle kabul ettim. Ancak şık bir restoranda mükellef bir yemekten sonra kalkacağımız zaman Halim Cemal elini cebine soktu.

— Eyvah, dedi, cüzdanı unuttum.

— Ne beis var efendim, bendeniz takdim ederim.

Bir iki ay sonra yeni bir tesadüf ve Halim Cemalin yeni bir lûtfu bana yine üç beş liraya mal oldu. Fakat kendi kendime:

— Olur ya, dedim, benim şansızlığım en kibar bir insanın bile beni zarara sokmasına sebeb oldu.

Üçüncü, dördüncü tesadüfler yine bana üçer beşer liraya patlamıya mal olunca, nevrim dner gibi oldu, ayni zamanda da gözüm açıldı.

Halim Cemalin ne nevi bir insan olduğunu anlamıştım. Bunu kendisi de farketmiş olduğu için artık numara yapmıya lüzum görmüyor, beni tesadüf ettikçe açıktan açığa borç para istiyordu.

Halim Cemal kılıksız bir adamı olsaydı derhal benden ağzının payını alırdı. Fakat kıyafetinin kibarlığı her defasında bende garip bir, cesaretsizlik hürmete benzer mânasız bir hassasiyet uyandırıyor ve neticede yine ne yapıp yapıp birkaç liramı alıyordu.

* * *

Nihayet Halim Cemali sokakta gördükçe alacaklıdan ve vergi tahsildarından kaçar gibi kaçmıya başladım. Fakat o avının ne suretle yakalanacağını

— İkiz doğuranlara yardım edilecekmiş..
— Aman karıcığım, ben züğürtlükten dokuz doğuruyorum.. bana daha fazla edilecek değil mi?..

bilen mahir bir avcı gibi o sokaktan dalıyo.. bu sokaktan çıkıyor ve neticede beni yakalıyordu.

Geçen gün ona yine köprüde tesadüf ettim ve bu defa kaçmıyarak yanıma yaklaşmasını bekledim. Ogün kendimi son derece kuvvetli ve her tehlikeye sigortalı buluyordum. Çünkü meteliksizdim.

Halim Cemal: — Üstat, size karşı çok mahçubum. Ancak son bir defa.. Diye söze başlarken elimi kaldırdım:

— Dur arkadaş, dedim. Seninle konuşacak bir şeyim var.

Meslekdaş olduğumuzu biliyorum. Fakat ne yazdığınızı bilmiyorum.

— Aman üstat.., Ankara caddesi kütüphanelerinin camekânında koskoca kitabımı görmedin mi?

— Adı nedir?

— «Para kazanmanın elli bir usulü»..

Bu eseri ben de kütüphanelerde görmüştüm. Bilmiyor gibi davranışım bir tecahülü ârifaneden başka bir şey değildi. Sırf onu yakalamak içindi.

— Be gözümün nuru, dedim, mademki para kazanmanın elli bir usulünü biliyorsun... Neden bin zahmetle kazandığı beş on para ile kıt kanaat geçinen bir takım fukara insanları haraca kesecek, daha açıkçası dolandırıcılık yapacak yerde bu usullerden birini takip etmiyorsun?

Halim Cemal hiç sıkılmadan güldü:

— Kitabımı okumadığınız belli üstat... Okusaydınız baş sayfada «enayi avı» ismindeki birinci usulümü tatbikten başka bir şey yapmadığımı görmüş olurdunuz.

Yengeç

Dünyada iki çeşit zengin vardır. Biri hasis, öteki geveze. Fakat ilki parasını yemez, ikincisi ise lâkırdısını hiç sakınmaz.

*

«Metanet» in bir çok mânası vardır. Meselâ şöyle diyebiliriz: — Amma metin adammış ha.. Suratına tükürseniz yine aldırış etmiyor.

*

Küfür, hiddetin panzehiridir. İnsan sövdükçe açılır, rahatlarmış.

*

Çok garip huylarımız var. Günün birinde en çok sevdiklerimize bile kızdığımız oluyor.

*

Aşk, belki ihtiyarlar. Fakat hiç ölmez. Siz öldükten sonra bile aşk hikâyeleriniz, dirilerin dedikodularile yaşar.

*

İmrenilen şeye derhal malik olmak, zevklerin en büyüğü, en sonzuzudur.

*

En zeki insan, aptal rolünü iyi yapabilendir.

*

Hakkını arıyana deli, aramıyana budala diyoruz. Ne acayip kişileriz canım!..

*

Yıkmak, boğmak istediğiniz şöhrete biraz fazlaca yüz veriniz. Göreceksiniz ki çok geçmeden büyük bir gaf yapacaktır.

*

Muhitini bulamıyan güzel ve canlı eserler ihtiyar kocaya nişanlanmış genç kızlara benzerler!

*

İhtiyat, felâketlerin paratöneridir.

Hürriyet güneşin gökten değil, topraktan doğuşudur.

*

Mütefekkir ve filozof, muazzam muamma kalesini kafasile yıkmıya çalışan ilâhî bir ameledir!

Filozof

Çallının Frenkçesi

Ressam Çallı İbrahimin beş sene Pariste oturduğu halde beş kelime Fransızca öğrenmediği meşhurdur. Kendisi de bununla iftihar ederek her hususta cehlinin müverrih Ahmet Refikin ilmine müreccah olduğu davasındadır.

Pariste iken Fransızların da bulunduğu bir karede sevimli sanatkârımız poker oynuyormuş. Rakamların frenkçesini bulamadığı için rölanslarda daima geç kalırmış. Bunu kendisine ihtar etmişler ve rölans yapacağı zaman mutlaka çabuk söylemesi lâzım geleceğini anlatmışlar.

Derken Çallının eline kuvvetli bir kâğıt gelmiş ve hemen bağırmış:

— Ven duz!

Sanatkârın 32 mukabili olarak bulabildiği bu acayip kelime Fransız kamusunda mevcut değildir. Karede hazır bulunan Fransızlardan biri aziz sanatkâra demiş ki:

— Sizin Fransızca bilmediğiniz doğru değildir. Bilâkis kamusumuza yeni ve orijinal kelimeler ilâve ettiğiniz için akademi size teşekkür etmelidir!

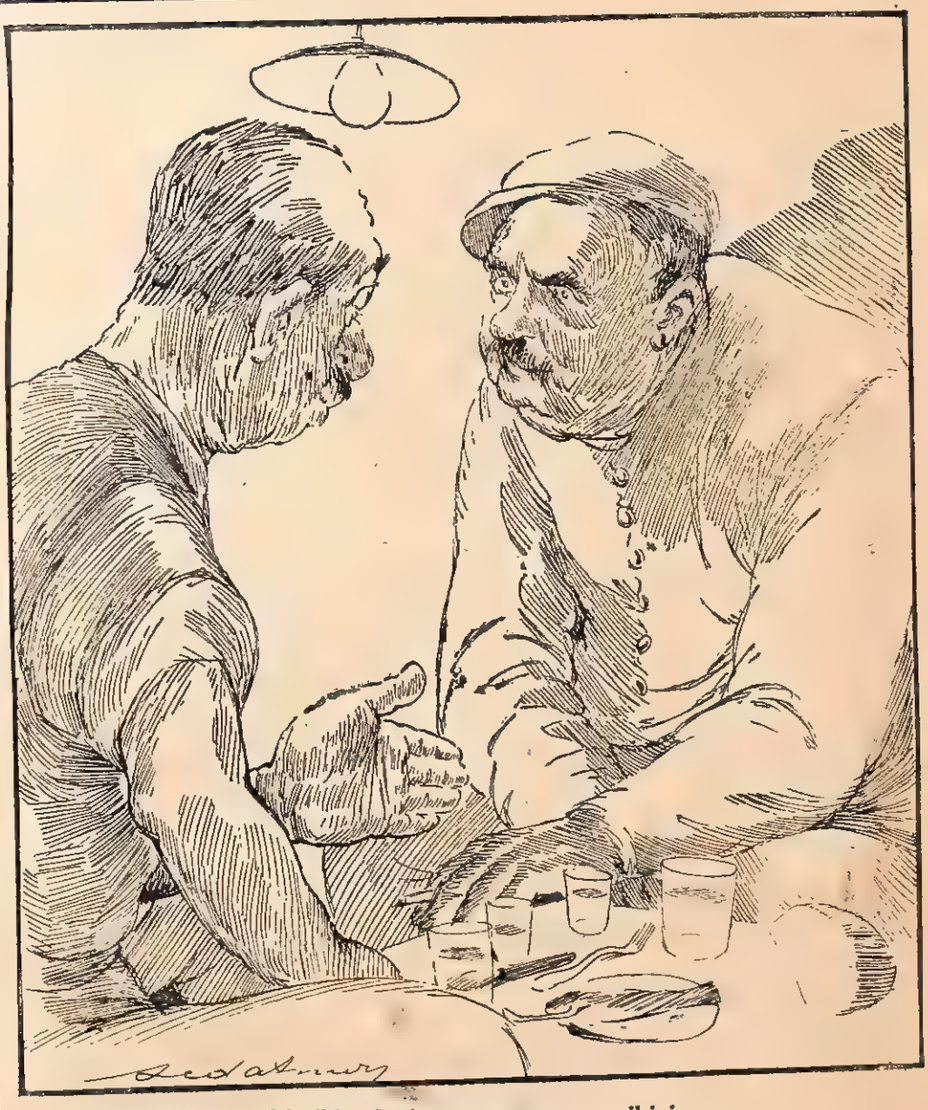

— Akşam oldu mu bir iki rakı içmezsem sersem gibiyim..
— İçtikten sonra da sersemliğin gitmiyor!...

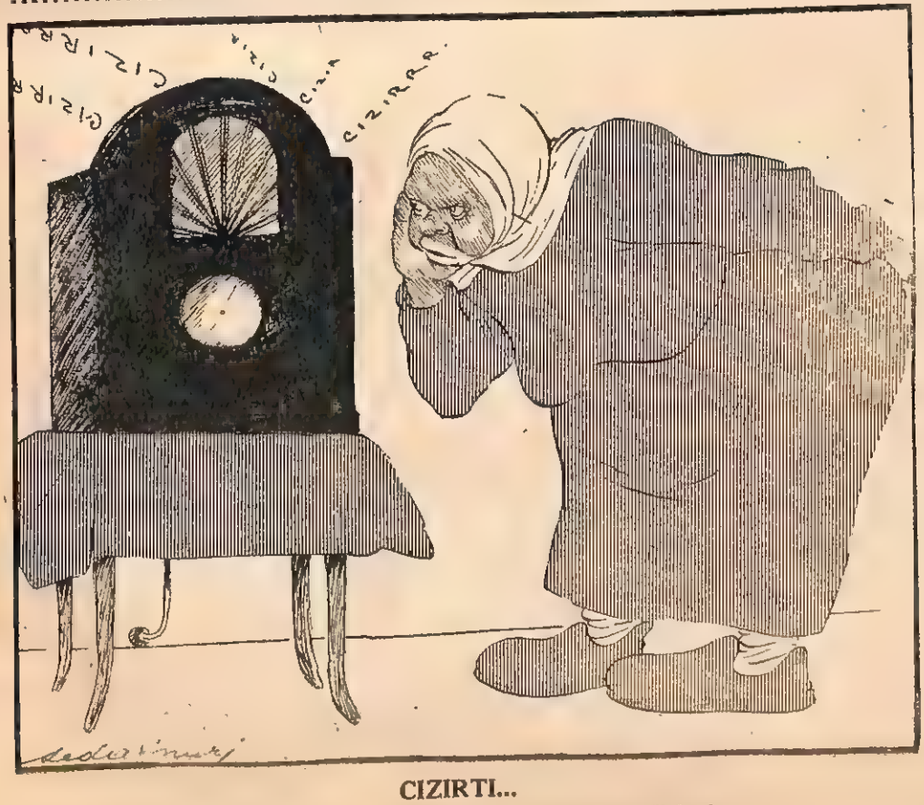

CIZIRTI...

Bacı — Ne bitmez tükenmez balık kızartıyorlar bu kâfirler!...

Evlenmek lâzım

Üç gündür köşkün etrafında dolaşıyorlardı. Dördüncü gece zengin dul bayanın sinemaya, uşağın kahveye, bahçıvanla hizmetçi kızın hemşerilerini ziyarete gittiklerini gördüler.

Kapıyı maymuncukla açıp içeri girdiler.

Uzun boylusu:

— Böyle evlerde kasa olmaz, mücevherat ile para muhakkak bayanın yatak odasında, dolaptadır, dedi.

Kısa boylusu tasdik etti: Bayanın yatak odasına girdiler. Dolabı açtılar. Uzun boylu hırsız sanata alışık elleriyle bir anda dolabın köşesini buçağını yokladı. Sonra:

— Eyvah, dedi, sade kadın çamaşırı var, yazık.

Kısa boylu hırsız filozofane cevap verdi:

— Aldırma be, sırtla sırtlıyabildiğini, yarın evleniriz.

— Akşamları meyhaneden çıktıktan sonra eve hiç yıkılmadan, düşmeden gidiyormuş..
— Nerede oturuyor?.
— Direklerarasında!..

Hikâye

Boynuzcu Kadın

Cemal, zampara mıdır zamparadır... Nerede güzelce bir kadın görse, hemeneecik musallat olur! Hiç sektirmez vallâhi... Hattâ, evvelki sene, benim pansiyonda misafir kaldı. Daha haftası olmamıştı ki, bir gün birlikte sokağa çıktık; bir de ne göreyim:

Köşebaşındaki kolacı kadına «nasılsın Angiliki?» diye selâm veriyor, Hayik Asadoryan apartımanının şişman kapıcı kadınına «iyi misin Tombul Dudu!» diye âşinalık ediyor.

— Yahu sen bunları ne zaman tanıdın? Ne vakit hepsile ahbap oldun!

Ben şaştıkça o gülüyordu:

— Âdetimdir: Gözle kaş arasında şipşak siyasetini takip ederim.. Ama, ne olursa olusun... Kim olursa olsun... Elverir ki dişimin keseceğini göziim kessin!..

Derken efendim, bu Cemal, barların birindeki kadınlardan birile epeyce işi uzattı; münasebetini ilerletti. Onu âdeta metres tuttu. Fakat, tam mânasile metres değil ha... Bin deredn bin su getirerek, daireden duyulursa fena olur diyerek kadını kendi odasına almadı. Kiki için de gerçi ayni binada bir oda kiraladı ama, üst katta... Ne olur ne olmaz, kendinin başkaca da şipşak işleri olur diyerekten zahir...

Netekim oluyordu da... Cemal, bunları, metresine çaktırmadan öyle maharetle idare ediyordu ki,.. Hayran kalıyordum....

Bir gün, bizim oğlan, daireden çıkmış, Kikinin yanma gitmiş. Ne görsün? Kadın, yatakta.... Ah, of ediyor... Başı ucunda da yabancı, güzel, tombul fakat babayani kılıklı bir hatun duruyor. Elinde bir takım şişeler.

— Ne oldu? Nen var?

— Ah, hastalandım... Kendimi fena halde üşütmüşüm.... Vantuz çektiriyorum....

— Ya... Vah vah Kikiciğim.. Geçmiş olsun.... Dün gece sinemadan çıktıktan sonra kendimizi üşütmüş olacağız!

— Kendimizi mi dedin? Ay, sen de mi hastasın?

— Öyle ya... Sırtımda yeller dolaşıyor... Onun için daireden erken çıktım... Hemen eve gideyim de bir sıcak çay içeyim, bir asprin alayım! Kikiye de söylerim bana bir güzel vantuz çeksin! Diyordum. Meğer sen benden betermişsin! Vah Popoşum, totoşum! kokoşum! Fakat sakın üzülme... Rahat rahat yat.... Senin işin bittikten sonra bu bayan benim de odama insin, bana da vantuz çeksin....

Kiki, sevgilisinin de hastalandığını öğrenince teessüfler etmişti!

— Peki, benden sonra sana da boynuz çekilsin... Haydi, odana git de hazırlan! demiş...

Cemalin de beklediği bu, zaten... Etekleri zil çalarak, doğru odasına... Hemen en yeni pijamalarını giymiş, kolonyalar sürünmüş... Vantuzcu kadını bekliyor... Zira, bu kurnaz tilki, onu bir bakışta gözüne kestirivermiş de o-

— Kadınların niçin sakalı yok?.
— Eğer sakalları olsaydı, çenelerini kim zaptedip traş edebilirdi!..

TARİHTEN ÇİZGİLER: Bir düğün evinin kapısında ...

nun için bütün bu yalanları kıvırmış... Yoksa, ne hastalığı var, ne bir şey...

Biraz sonra, tık tık kapı..

Cemal, yüzüne en sevimli tebessümü, sesine de en cazip perdeyi vererek:

— Giriniz...

Hah, tamam,.. Vantuzcu kadın.. Geliyor!... Aman yarabbi!... Geldi işte...

Fakat, o ne?

Arkada da Kiki...

Cemal, hemen fırlamış:

— Oldu mu ya bu?... Niçin kalktın? Hani hastaydın?.. Büsbütün üşüteceksin kendini!...

Kiki, sakin:

— Sen üzülme, üşütmem... Sarıldım, sarmalandım. Eğer seni yapayalnız bıraksaydım, üzülür büsbütün hastalanırdım... Gözümün önünde boynuzları çektirmek için geldim cicim... Seni yatırıp uyutayım, ben giderim.

— Olmaz olmaz... Üşürsün.. Haydi yukarı..

— Niçin böyle söylüyorsun Cemal... Burası sıcak... Nasıl olsa koridorları geçip kendi odama çıkacağım fakat ha şimdi hemen dönmüşüm, ha vantuzlar çekildikten sonra... Bunun farkı yok... Görüyorsun ki aşağıya inmiş bulunuyorum bir kere...

Bu mantık karşısında akar sular durur. Cemal, verecek cevap bulamamış, çar naçar her emre itaat etmiş.

— Aç bakalım arkanı...

Şaka derken bu sefer sahiden oflayıp puflıyarak, inleyip sızlıyarak, sırtını açmış...

Bir, bir daha... «Yok yok! Elvermez... On.. on beş.. iyice soğuk alğınlığın çıksın... Üç daha... iki daha!»

Herifcâğızın sırtına tam yirmi tane vantuz yapışmış efendim...

Bunu bana anlatan Kiki, kikir kikir gülerek diyordu ki:

— Meseleyi çakmıştım zaten... Ben ona boynuzları çektirmeseydim, o bana taktıracaktı!. (Vâ - Nû)

Pariste çıkan Temps gaztesi: «Antakyada topu topu 15 Türk ailesi var!» diye yazıyor..

— Gazetelerden —

Temps gazetesinin siyasî muharriri dünya ahvalini kıretik ediyor!..

— 13 —

Nazikâne bir kovuluş

Eylül girmişti. Yakacıkta havalar arasıra bulanıyor, İstanbula dönüş mevsimi yaklaşıyordu. Mesut İbrahim her akşam dokuza doğru, kamış bastonunu sallıya sallıya yola çıkıyor ve muayyen saatte dairede jurnal imzalamıya giden bir memur intizamile sevgilisini görmiye gidiyordu.

Akşam ziyaretlerine şimdi arasıra birer ikişer saatlik ilâve flörtler de munzam olmuştu. Maamafih bu mesut delikanlı iki mütemadî endişe içinde yaşıyordu. Bunların birincisi «acaba Handan beni seviyor mu?» idi. Bazan papatya falından, bazan Sâdanın bir lâkırdısmdan, bazan da kendi müşahede ve mantıkından bu suale müsait bir cevap alıp gönlü rahat edince ikinci sual karşısına dikiliyordu: «Acaba ben Handanı seviyor muyum?»

Doğrusu aranırsa bu ikinci sual birincisinden daha mühimdi.

Mesut İbrahim bazan şöyle düşünüyordu.

— Benim bildiğim âşıklar uykularını, iştahlarını kaybederler. Sevdiklerini bir dakika göz önünden ayırmak istemezler. Halbuki maşallah iştahımda ve uykumda da hiç fark yok. Gerçi akşamları onu görmiye gitmezsem yapamıyorum. Fakat bir zaman ben Arifi görmeden de duramazdım. Ona da âşık değildim ya...

Genç adam bu şekilde düşünüp giderken birdenbire kendine geliyor:

— Tövbe tövbe yarabbi! Amma ayıp ediyorum ha... Kız beni seviyor; ben de onun için yanıyorum. Böyle şüphelere düşmek bana yaraşır mı? Diye kendini azarlıyordu.

Handanın annesi iki sevdalı arasında - Ferhat ile Şirinin cadısı gibi - çekilmez bir karaçalı olmıya başlamıştı.

Kadın bir zamandanberi şüpheliydi; kızını bir an onunla yalnız bırakmak istemiyordu. Fakat aşk engel tanır mı? Onlar yine bir yolunu bulup derin aşklarını biribirlerine ifade ediyorlardı.

Mesut köşke geldiği zaman daima dudaklarını büzüp uzatarak genç kıza bir öpücük işareti yapar, o da daha mahir ve belirsiz bir işaretle bu buseye mukabele ederdi.

Bir akşam Mesut - yumurtladıktan sonra düzelen bir tavuk gibi - yine dudaklarını büzüp uzatırken Veysel Örfinin kendine baktığını görerek o vaziyette donup kalmış, sonra dilini dudaklarının arasına sokarak muztarip bir tavırla:

— Dişimin arasına bir incir çekirdeği kaçtı; canımı yakıp duruyor, demişti.

Havasına göre yahut salonda hep bir arada oturulduğu zaman Mesudun icat ettiği kurnazlıklardan biri de kalemile oynuyor gibi yaparak kâğıt parçalarına bir iki aşk kelimesi yazmak ve bunları gizlice Handana vermekti. Kendi zekâsı ve kurnazlığı hakkındaki kanaatini teyit ettiği için Mesudu pek gururlandıran bu gizli kâğıtlarda ekseriya «Sana tapıyorum» gibi çok müstacel haberler, «ah, ne zaman benim olacaksın?» yolunda sualler, «göğsündeki çiçeklerden daha güzelsin» yolunda âşıkane ve şairane lâkırdılar yazılı bulurdu. Ancak şu da var ki arasıra yalnız kaldıkları ve bu nevi duyguları biribirlerine serbestçe ifadeye bol fırsat buldukları zaman da işin zevki kalmıyor ve Mesut sevgilisine söyliyecek lâkırdı bulamıyarak bunalıyordu.

Bu itibarla bayan Ferhundenin sıkı gözcülüğü bir cihetten de aşklarına faydalı oluyor ve bu ilâhî duyguya bir saklanbaç oyunu zevk ve heyecanı katıyordu.

Mesut, Handan ve Sâda ile yalnız kaldığı bir gün bayan Macidenin kendisine surat ettiğinden açıkça şikâyet etti:

Sâda:

— O hınzır hizmetçi, sizin bir gün salonda... Malûm ya işte biribirinize aşkınızı ifade ettiğinizi görmüş. Yemeden, içmeden Macide hanıma yetiştirmiş... O da benim ağzımı aradı... «Vallahi yalan... Aman şu hizmetçiler... Hiç öyle şey olur mu?» dedim. Sonra o budalanın ağzından girdim, burnundan çıktım... Herkesin kızları randevu yerlerinde ne rezaletler yapar kimse görmez... Sonra sizin böyle masum bir hareketinize mâna verirler.

Mesut: — Evet ama nekadar olsa misafirim... Hamfendinin istiskal eder gibi tavırlar alması doğru değil, dedi.

Handan onun çenesini okşıyarak:

— Aman siz de... Buraya annem için mi geliyorsunuz, benim için mi? dedi.

Mesut yumuşıyarak ve sırıtarak sordu:

— Beni seviyor musunuz?.

— Bilmiyor musunu.. Elbet sizi seviyorum.

— Siz deme, sen de...

— Seni seviyorum.

— Ah, ne saadet!..

Sâda birdenbire:

— Aman geliyor... Dikket, dedi.

Mesut, saadetten açılmış ve bütün

sırlarını ve duygularını açığa vurmuş çehresini - yangında bohça toplar gibi - alelacele topladı ve ciddî bir tavır aldı, yüksek sesle:

— Ah ben bu Hitlerin politikasını beğenemiyorum, diye söylenmiye başladı.

*

Bir gün ikindiye doğru Mesut yine Örfi Veysellere gitmişti.

Delikanlı daha hizmetçinin getirdiği kahveyi içerken bayan Macide kızına!

— Handan... İrfan beylerin büyük hanım hasta imiş... Yoklıyamadık, ayıp olur... Kalk seninle gidelim, dedi.

Mesut, az kaldı elindeki kahveyi yeni yıkanmış ve ütülenmiş gabardin pantalonuna dökecekti.

Handan — Ben çok yorgunum anne... Sen kendin gitsen olmaz mı? dedi.

Bayan Macide çehresini çattı:

— Elbet olmaz... Onlar bize yalnız mı geliyor...

— Ne olur canım, bir kocakarı hasta oldu diye..

Mesut vakar ile ayağa kalktı:

— Bana müsaade etseniz... Zaten işim var... Oturmıya da gelmedim.. geçiyordum... Şöyle kapıdan hatırınızı sorayım dedim...

Bu defa Handan da ayağa kalktı:

— İmkânı yok.. Hem siz yabancı değilsiniz ki... Biz icap ederse siz varken de gideriz... Ben gitmem yorgunum yoksa...

Delikanlı ayni dargın kibarlıkla ısrar etti:

— Hayır, hayır.. Emin olun benim de işim var...

Mesut bayan Macideyi mahcup ettiğini, müstakbel kaynanasının mazeret beyan edeceğini umuyordu. Fakat sadece:

— Niçin Mesut beyin bukadar üstüne düşüyorsun? İşim var diyor... Sana yalan söyliyecek değil a...

Biraz daha konuşulursa düzelmesi güç bir mesele çıkacağı muhakkak görünüyordu.

Mesut İbrahim: — Şimdilik Allaha ısmarladık efendim, dedi ve bir zayıf devletin reisinden aldığı aksi bir cevabı hükûmetine götürmiye giden bir sefirin tehditkâr nezaketile kapıya yürüdü. Fakat tam kapıdan çıkacağı sırada Sâda arkasından yetişti:

— Deli misiniz Mesut bey.. Ne yapıyorsunuz? diye ona çıkışmıya başladı.

Bu fazla idi.

Mesut İbrahim tıkanarak:

— Yok ama, siz de böyle söylerseniz kızarım, dedi, görmediniz mi? Âdeta kovulduk gibi bir şey... Ben izzeti nefis sahibi bir adamım... Olmaz efendim.. Misafire böyle muamele edilir mi efendim... Kızılmaz mı efendim... Biraz daha başka türlü söylenmez mi efendim... Ben okadar tahammül edemem efendim. Olamaz efendim...

Bu efendimli isyanlar daha uzun zaman sürüp gidecekti. Bereket versin Handan da arkadan koşup yetişti. Genç kız ağlıyacak gibi idi:.

— Mesut ne yapıyorsun? Senin bana aşkın bukadar minnacık mı idi?

Genç kız minnacık derken bir küçük kız çocuğu gibi şehadet parmağının birinci boğumunu gösteriyordu.

Onun ilk defa beysiz olarak telâffuz ettiği bu «Mesut» kelimesi ve parmağile yaptığı bu işaret, Mesudu birdenbire mestetti. Hiddet ve infialini okadar unuttu ki, bayan Macide bu anda elinde süpürge sopasile dışarı uğratsa ve «yıkıl katır.. bir daha buraya ayak attığını görürsem senin bacaklarını kırarım» diye, şu sokaktan geçen sütçulere karşı, sopasını sırtına, kafasına, kaba etlerine kapıştırsa yine aldırmıyacak», «ben ettim, siz etmeyin» diye yalvaracaktı. Mesut, saadetten kendini kaybetmiş bir vaziyette Handanın o minnacığın tarifini yapan parmağını ağzına soktu:

— Meyusum, muztaribim; isyan ve perişanlık içindeyim. Fakat senin hatırın için her şeye, hayatımdan mukaddes olan izzeti nefsimin kırılmasına dahi tahammül edeceğim... Fakat şimdi müsaade et, dedi.

— Niçin?

— Bu iş böyle gitmiyecek... Yarın ben babamı muhterem pederinizle görüşmiye ve sizi resmen istemiye memur edeceğim.

Handan işlerin düzelmekte olduğunu görünce sevindi, annesinin kendisini pencereden gözetlemek ihtimaline karşı yalnız «mersi» diyerek kaçtı.

Mesut İbrahim kapıda Sâda ile yalnız kalmıştı. Sâda bu güzel havadise rağmen yine düşünceli gibi idi; delikanlı sordu:

— Ne dersiniz? Örfi Veysel bey bir aksilik çıkarır mı acaba?

— Çıkarmaz inşallah...

— Arkası var —

— Kimin için boyanıyorsun anne?.
— Kendim için kızım..
— Sen kendini görmüyorsun ki!..

Karikatür'ün Objektifi

İki ciltlik Süzme sözler muharriri Raif Necdet Kestelli, lisanımızda süzme sözler kalmadı diye Amerikaya kırmızı derililerin yanına gitmiştir. Bize oradan dehşetli süzme sözler getirecektir.

Ressam Muazzez, Ortaoyununun maziye karıştığını, fakat Cim Londosun milyonlar kazandığını öğrenince zararın neresinden dönülürse kârdır diye boksa başlamıştır. İlk maçı Çallı ile yapacaktır. Resim, yeni boks şampiyonumuz antrenman yaparken çekilmiştir.

Bakırdan mamul «methü sena kaplarını» kalaya veren Fazıl Ahmedin alüminyum kaplarda yemek pişirdiğinin resmidir. Üstat, her şeyde olduğu gibi, bu yeni mesleğinde de çok itinakâr davranmaktadır. Pişirdiği yemekler, en ince dikat ve itina ile ölçülerden geçirdikten sonra ortaya konmaktadır. Üstat, atelyesinde çalışırken Karikatür objektifi gizlice bu pozu çekmiştir.

Ressam Orhan Ural her yerde: İyi ressam olmak için kırk fırın ekmek yemeli! der. Bir gün genç ressama birisi: — Ekmek yemeli, ekmek yemeli diyorsun ama sen hiç yedin mi? Diye sordu. Orhan Uralın yukarıdaki resmi bu garazkâr suale canlı bir cevaptır.

Kolonyacı Necip, çok müteşebbis bir zattır. Resim, sayın kokucuyu yerelmasından esans istihsalile meşgul olurken çekilmiştir.

İKİNCİ CİLDİMİZ

KARİKATÜR'ün 26 ıncı sayıda başlıyan ikinci cilt koleksiyonu 52 inci sayı ile tamamlanmıştır. Koleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize getirerek 40 kuruş mukabilinde ciltletebilirler. Koleksiyonlarını Anadoludan gönderen okuyucularımız cildiye ve posta ücreti olarak 60 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek adreslerine gönderilir. Koleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyenlere 30 kuruş mukabilinde hususî kabaklarımızdan da gönderebiliriz.

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususî kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Eski İstanbul Albümü

Bundan yüz sene evvlki İstanbulu tekmil âbideleri, sarayları, camileri, çeşmeleri, sokakları ve mesirelerile gözümüzde yaşatan «Eski İstanbul albümü» meşhur ressamların tablolarından alınmış birçok nefis resimlerle doludur. Müverrih Ahmet Refik, yazdığı bir mukaddime ile albümdeki tabloların hangi devirlerde ve hangi ressamlar tarafından yapıldığını çok güzel tasvir etmektedir. Bu güzel albümden herhalde birer tane edinmelerini okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz. Albüm, 48 sayfa ve 50 tablodan ibarettir. Fiatı 25 kuruştur. Bütün bayilerimizde bulunur. Bir zarf içinde 25 kuruşluk posta pulu gönderene derhal bir adet gönderilir.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Atletik hututunuzu muhafaza ediniz

Şişmanlıkla mücadele ediniz ve bunun en iyi çaresi olan SHORT LINIA yı giyiniz. Dalmî masajının tesirile yağlı tabakayı giderir. Hususî elâstikî bir trikodan yapılmış olan SHORT LINIA adi bir külot gibi yıkanır.

Fiyatı: 10 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. ROUSSEL

Paris, 166 Bd. Haussmann

İSTANBUL, Beyoğlu

Tünel meydanı 12 No. lu.

Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.

Basurdan ameliyatsız HEDENSA

ile tamamile geçer, basur memelerini söndürür, mahveder. Kanı, ağrıyı derhal keser. Emsalsiz bir ilâçtır.

Sahibi Sedat S. — Umum Neşriyat Müdürü T. Şükrü

Karikatür

Setri avret

İstanbul — Var olsun Belediye, bu örtü ile ayıplarımı kapattı!